A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2015. december 15.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — Az ARTHUR & ASTON szóvédjegy bejelentése — A korábbi Arthur nemzeti ábrás védjegy — A védjegy tényleges használatának hiánya — A 207/2009/EK rendelet 15. cikke (1) bekezdésének a) pontja — A megkülönböztető képességet érintő elemekben eltérő forma”

A T-83/14. sz. ügyben,

az **LTJ Diffusion** (székhelye: Colombes [Franciaország], képviselik kezdetben: S. Lederman, később: F. Fajgenbaum ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: V. Melgar, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

az **Arthur et Aston SAS** (székhelye: Giberville [Franciaország], képviseli: N. Boespflug ügyvéd),

az OHIM első fellebbezési tanácsának az LTJ Diffusion és az Arthur et Aston SAS közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2013. december 2-án hozott határozata (R 1963/2012-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová és E. Buttigieg (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. február 4-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. május 16-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2014. május 2-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. augusztus 12-én benyújtott válaszra,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel arra, hogy az írásbeli szakasz lezárásáról való értesítést követő egy hónapos határidőn belül a felek nem terjesztettek elő tárgyalás tartása iránti kérelmet, ennélfogva a Törvényszék az előadó bíró jelentése és a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján úgy határozott, hogy a kereset elbírálására a szóbeli szakasz mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2010. november 10-én a beavatkozó fél, az Arthur et Aston SAS a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az ARTHUR & ASTON szómegjelölés volt.

3 A védjegybejelentést többek között a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, a következő leírással: „Cipők; sportcipők; strandcipők; szandálok; csizmák; bokacsizmák; facipők (cipők); spárgatalpú szandálok; cipők (félcipők)”.

4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2011. január 17-i, 10/2011. számában hirdették meg.

5 2011. április 14-én a felperes LTJ Diffusion a 207/2009 rendelet 41. cikke alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegynek a fenti 3. pontban felsorolt áruk tekintetében való lajstromozásával szemben.

6 A felszólalás alátámasztásaként hivatkozott védjegy a 17731. számon lajstromozott, alább látható, korábbi francia ábrás védjegy volt:

7 A felszólalás alátámasztásaként hivatkozott korábbi védjegyet Franciaországban 1983. június 16-án lajstromozták, és 2003. április 11-én újították meg, a 25. osztályba tartozó, következő áruk tekintetében: „Textiláruk, konfekcióáru méretre, beleértve a csizmákat, félcipőket és papucsokat is”.

8 A felszólalás alátámasztásaként hivatkozott jogalapok a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontján alapultak.

9 Miután a beavatkozó fél – a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdésének megfelelően – kérte a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyítékok beterjesztését, a felperes kizárólag az alábbi megjelölés használatára vonatkozóan szolgáltatott bizonyítékot:

10 2011. augusztus 27-én a felszólalási osztály a felszólalást teljes egészében elutasította, azzal az indokkal, hogy a felperes nem szolgáltatott bizonyítékot a korábbi védjegy lajstromozott alakban történő (a továbbiakban: a korábbi védjegy lajstromozott alakjának) tényleges használatára vonatkozóan, a 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdése a) pontja értelmében véve.

11 2012. október 23-án a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.

12 2013. december 2-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. A felszólási osztályhoz hasonlóan, a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a fenti 9. pontban ábrázolt megjelölés (a továbbiakban: a használt megjelölés) oly mértékben eltért a korábbi védjegy lajstromozott alakjától, ami megváltoztatta a megkülönböztető képességét. Ennélfogva arra a következtetésre jutott, hogy a felszólalás alátámasztásaként hivatkozott korábbi védjegy használatát nem bizonyították a 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdése a) pontjának megfelelően.

A felek kérelmei

13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– utalja vissza az ügyet az OHIM illetékes fóruma elé annak érdekében, hogy az döntsön a felszólalás megalapozottságának kérdésében, amennyiben a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy neki nincs hatásköre erről dönteni.

14 Az OHIM és a beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

15 Keresetének alátámasztásaként a felperes egyetlen, a 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik. Azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen értékelte e rendelkezést.

16 A 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint a közösségi védjegy tényleges használatának igazolása magában foglalja a közösségi védjegy olyan alakban történő használatára vonatkozó bizonyítékot is, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el.

17 Jóllehet e cikk csak a közösségi védjegy használatára vonatkozik, azt analógia útján alkalmazni kell a nemzeti védjegyek használatára is, hiszen a 207/2009 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az említett rendelet 8. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi nemzeti védjegyekre a (2) bekezdést kell alkalmazni, „azzal az eltéréssel, hogy [az Unióban] való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll” (2014. július 14-i Vila Vita Hotel und Touristik kontra OHIM – Viavita [VIAVITA] ítélet, T-204/12, EU:T:2014:646, 24. pont).

18 A 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdése a) pontjának – amely nem írja elő, hogy a használt alaknak szigorúan meg kell egyeznie a védjegy lajstromozott alakjával – célja annak lehetővé tétele, hogy a jogosult a megjelölés kereskedelmi célú hasznosítása során alkalmazhassa annak variációit, amelyek a megjelölés megkülönböztető képességének módosítása nélkül lehetővé teszik annak az érintett áruk vagy szolgáltatások forgalmazása és promóciója által támasztott követelményekhez való igazítását. Céljának megfelelően, e rendelkezés tárgyi hatályát úgy kell tekinteni, hogy az azokra az esetekre korlátozódik, amikor a védjegylajstromban szereplő áruk és szolgáltatások jelölésére szolgáló valamely védjegy jogosultja által konkrétan használt megjelölés képezi azt az alakot, amelyben ugyanezt a védjegyet kereskedelmileg használják. Ehhez hasonló esetekben, amikor a kereskedelemben használt

megjelölés csak olyan elhanyagolható jelentőségű elemben tér el a lajstromozott alaktól, hogy a két megjelölés egészében véve egyenértékűnek tekinthető, a fent említett rendelkezés azt írja elő, hogy a lajstromozott védjegy használatára vonatkozó kötelezettség akkor is teljesítettnek tekinthető, ha a megjelölésnek a kereskedelemben használt alakjára vonatkozó használatot igazolják (2010. június 10-i Atlas Transport kontra OHIM – Hartmann [ATLAS TRANSPORT] ítélet, T-482/08, EU:T:2010:229, 30. pont; 2012. június 21-i Fruit of the Loom kontra OHIM – Blueshore Management [FRUIT] ítélet, T-514/10, EU:T:2012:316, 28. pont; 2014. március 12-i Borrajo Canelo kontra OHIM – Tecnoazúcar [PALMA MULATA] ítélet, T-381/12, EU:T:2014:119, 26. pont).

19 A jelen ügyben nem vitás, hogy az OHIM előtti eljárás során a 2006. január 17-től 2011. január 16-ig terjedő időszak vonatkozásában csak a fent említett alakban használt megjelölés tényleges használatát bizonyították. Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács helyesen vonta-e le azt a következtetést, hogy e megjelölés a korábbi védjegy lajstromozott alakjához képest olyan eltéréseket mutat, amelyek megváltoztatják ez utóbbi megkülönböztető képességét.

20 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely védjegy 207/2009 rendelet szerinti megkülönböztető képessége azt jelenti, hogy a védjegy lehetővé teszi a védjegybejelentésben szereplő árunak adott vállalkozástól származóként történő azonosítását, és így ennek az árunak más vállalkozások áruitól való megkülönböztetését (lásd: 2013. július 18-i Specsavers International Healthcare és társai ítélet, C-252/12, EBHT, EU:C:2013:497, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 A korábbi védjegy lajstromozott alakja az Arthur vezetéknevet jeleníti meg kézírásos formában, fehér alapon fekete betűkkel, dőlten és középre húzva elhelyezve, a betűket nagyon szorosan egymás mellé húzott formában jelenítve meg. Az említett védjegy első betűjét azzal hangsúlyozzák, hogy nagybetűvel van írva, és az „A” betű két ferde vonala között egy pont látható. Jóllehet, a korábbi védjegy lajstromozott alakjának domináns elemét az „arthur” szóelem képezi, annak megkülönböztető képessége nem csupán e szóelemnek köszönhető, hanem annak grafikai megjelenítésének is, amely ugyan másodlagos, de nem elhanyagolható, és nem is banális.

22 Amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 27. pontjában helyesen megjegyzi, a használt megjelölés jelentős eltéréseket mutat a korábbi védjegy lajstromozott alakjához képest. Még ha a használt megjelölés át is veszi az „arthur” szóelemet, az e szóelemet alkotó betűk megjelenítéséhez használt betűk fehér nyomtatott nagybetűk, enyhén stilizálva, fekete háttérben, vízszintesen elhelyezve. Egyébként, a használt megjelölés az „arthur” szót egy fekete, négyszögletes keretbe helyezi, amelyen belül van egy vékony, fehér keret.

23 Ezek az eltérések olyan jellegűek, amelyek a 25. osztályba tartozó áruk kapcsán érintett, átlagos francia fogyasztók szemszögéből nézve megváltoztatják a korábbi védjegy lajstromozott alakjának megkülönböztető képességét. Ugyanis, az említett védjegy grafikus eleme, amely egy stilizált aláírásból áll, teljesen eltűnik a használt megjelölésből, és annak helyét egy attól radikálisan eltérő grafikus elem veszi át, amely igen klasszikus, szimmetrikus és statikus, miközben – amint arra az OHIM helyesen rámutat – a korábbi védjegy lajstromozott alakja, annak aszimmetrikus mivolta és a betűk balról jobbra tartó mozgásából adódó dinamizmus révén, felkelti a figyelmet. A védjegy és a fent említett megjelölés közötti eltérések nem elhanyagolhatók, és így az előbbiek – a fenti 18. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében – nem tekinthetők egészében véve egyenértékűeknek.

24 Figyelembe véve azt a tényt, hogy az „arthur” szó sajátos írásmódja, az említett szóval együtt, hozzájárul a korábbi védjegy lajstromozott alakjának megkülönböztető képességéhez, és ezt a használt megjelölésben radikálisan megváltoztatták, helyben kell hagyni a fellebbezési tanács azon következtetését, miszerint a védjegy és a szóban forgó megjelölés közötti eltérések olyan jellegűek, hogy azok miatt az előbbi megkülönböztető képessége megváltozott.

25 E következtetést a felperes sem vitatta az érvelésében.

26 Először is, a felperes azon kifogását, miszerint a fellebbezési tanács nem nyilatkozott a korábbi védjegy lajstromozott alakja megkülönböztető képességének esetleges változásáról, és e tekintetben nem végezte el e védjegy és a használt megjelölés konkrét elemzését, mint ténybeli alapot nélkülözőt, el kell utasítani. Ugyanis, elegendő a megtámadott határozat 26–30. és 34–36. pontjára utalni annak megállapításához, hogy a fellebbezési tanács elvégezte a védjegy és a fent említett megjelölés konkrét és részletes elemzését, majd ennek alapján ugyanezen határozat 40. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a használt megjelölés eltér a korábbi védjegy lajstromozott alakjától, ami megváltoztatja ez utóbbi megkülönböztető képességét.

27 Szintén el kell utasítani a felperes azon érvét, miszerint a fellebbezési tanács nem nyilatkozott a korábbi védjegy lajstromozott alakja grafikus elemének megkülönböztető képességéről, sem arról a kérdésről, hogy az új írásmód alkalmazása, amelyet maga a fellebbezési tanács is „igen klasszikusnak” minősített, már önmagában véve is a korábbi védjegy lajstromozott alakja megkülönböztető képességének megváltozásához vezethetett.

28 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat 34. pontjában a fellebbezési tanács úgy vélekedett, hogy a korábbi védjegy lajstromozott alakjának ábrás elemei nem tekinthetők elhanyagolhatóknak. A megtámadott határozat 35. pontjában a fellebbezési tanács annak pontosításával folytatta érvelését, hogy az arthur szót nem teljesen szokványos és banális betűtípussal jelenítették meg, és emlékeztetett arra, hogy a felszólalás alátámasztásaként hivatkozott korábbi védjegyet nem szóvédjegyként, hanem ábrás védjegyként lajstromozták. Végül a megtámadott határozat 36. pontjában a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a használt megjelölés a korábbi védjegy lajstromozott alakja által keltett benyomáshoz viszonyítva igen eltérő benyomást tesz a fogyasztókra, azáltal hogy ez utóbbi ábrás elemeinek egyikét sem veszi át, és más ábrás elemekből – nevezetesen alig stilizált nyomtatott betűkből – áll.

29 A megtámadott határozat 34–36. pontjából tehát az következik, hogy a fellebbezési tanács, a felperes állításaival ellentétben, megvizsgálta a korábbi védjegy lajstromozott alakja ábrás elemeinek megkülönböztető képességét, és arra a következtetésre jutott, hogy ezek az elemek nem szokványosak, és nem is banálisak. Ily módon tehát, bár implicit módon, de szükségszerűen azt állapította meg, hogy ezek az ábrás elemek hozzájárultak a korábbi védjegy lajstromozott alakjának megkülönböztető képességéhez. A megtámadott határozat fent említett pontjaiból, különösen az említett határozat 36. pontjából az is kiderül, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a korábbi védjegy lajstromozott alakja megkülönböztető képességének megváltozása abból ered, hogy a használt megjelölésből eltűntek a fent említett ábrás elemek, és azokat banálisabb, kevésbé stilizált elemekkel váltották fel.

30 Másodszor, a felperes azt állította, hogy a korábbi védjegy lajstromozott alakjának egyetlen megkülönböztető és domináns elemét az „arthur” szóelem képezte, mivel az e szóelemet jellemző írásmód banális és másodlagos volt. Ennélfogva, a felperes szerint a 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdése a) pontjának helyes alkalmazása esetén a fellebbezési tanácsnak azt kellett volna megállapítania, hogy a használt megjelölés, amely teljes egészében átvette e megkülönböztető és domináns szóelemet, anélkül hogy ahhoz bármely más, megkülönböztetésre alkalmas szó- vagy ábrás elemet hozzátoldott volna, azonban egy eltérő, ugyanakkor banális és másodlagos betűtípussal szedte azt, nem változtatta meg a korábbi védjegy lajstromozott alakjának megkülönböztető képességét.

31 Azon premissza alátámasztásaként, miszerint a korábbi védjegy lajstromozott alakjának egyetlen megkülönböztető és domináns elemét az „arthur” szóelem képezte, a felperes arra hivatkozik, hogy a bíróságok számos – mind francia, mind uniós – bírósági határozatban ilyen értelmű következtetésre jutottak. A felperes különösen a 2005. november 24-i Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE) ítéletre (T-346/04, EBHT, EU:T:2005:420) hivatkozott, amely az általa az ARTHUR ET FELICIE szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozásával szemben benyújtott felszólalással volt kapcsolatos, amely felszólalás a korábbi védjegy lajstromozott alakján alapult. A

felperes ezenfelül hivatkozott a Cour d'appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) 2005. május 11-én, a felperes által az ARTHUR ET FELICIE szóvédjegy használatával szemben indított bitorlási kereset alapján indult eljárás keretében hozott ítéletére is.

32 A felperes ezenfelül azt rótta fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az kétségbe vonta a fenti 31. pontban hivatkozott ARTHUR ET FELICIE ítélet (EU:T:2005:420), és a közigazgatási eljárásban általa hivatkozott nemzeti bíróságok által hozott határozatok relevanciáját. Vitatva a fellebbezési tanács azon értékelését, miszerint a fent említett ítéletben és határozatokban kifejtett megállapítások nem voltak relevánsak, mivel azokat az összetéveszthetőséggel, és nem a korábbi védjegy lajstromozott alakban történő használatával kapcsolatos vizsgálat keretében tették (a megtámadott határozat 32. és 38. pontja), a felperes lényegében azt állítja, hogy az említett védjegy megkülönböztető képessége elemzésének a 207/2009 rendelet összetéveszthetőségre vonatkozó 8. cikke kapcsán ugyanannak kellett volna lennie, mint az említett rendeletnek a lajstromozott védjegyek használatára vonatkozó 15. cikke kapcsán.

33 A felperesnek a fenti 30–32. pontban kifejtett érvelésére adott válaszként emlékeztetni kell arra, hogy először is, amint az a fenti 21. pontból kiderül, a korábbi védjegy lajstromozott alakjának domináns elemét az „arthur" szóelem képezi, abban az értelemben, hogy ez az elem uralja a védjegy által keltett összbenyomást. Ezen összbenyomáson belül e szóelem grafikus megjelenítése másodlagos jellegű, de nem elhanyagolható.

34 Mindemellett hangsúlyozni kell, hogy ahhoz, hogy a megjelölés olyannak legyen tekinthető, mint amely nem változtatja meg a korábbi védjegy lajstromozott alakjának megkülönböztető képességét, nem elegendő az, hogy a korábbi védjegy lajstromozott alakjának domináns elemét, mint a jelen ügyben az „arthur" szóelemet, átveszik a használt megjelölésben. A megkülönböztető képesség változásának vizsgálata a korábbi védjegy lajstromozott alakjának a használt megjelöléssel való összevetéséből áll, annak megvizsgálása céljából, hogy e védjegy és e megjelölés csupán elhanyagolható elemekben tér-e el, és azokat egészében véve egyenértékűeknek lehet-e tekinteni (ATLAS TRANSPORT ítélet, fenti 18. pont, EU:T:2010:229; FRUIT-ítélet, fenti 18. pont, EU:T:2012:316; PALMA MULATA ítélet, fenti 18. pont, EU:T:2014:119). Amint az már korábban megállapításra került, a fellebbezési tanács megállapításai e tekintetben nem szenvednek hibában.

35 Ezt követően, ami a felperes azon állítását illeti, miszerint a korábbi védjegy lajstromozott alakjának egyetlen domináns elemét az „arthur" szóelem képezi, ezen állítást a fenti 21–24. pontban kifejtett okok miatt téves, hiszen e védjegy megkülönböztető képessége nem csupán e szóelemnek köszönhető, hanem az említett elem grafikai megjelenítésének is, amely nem elhanyagolható, és nem is banális.

36 Egyebekben, a felperes említett állítását nem erősíti meg a fenti 31. pontban hivatkozott ARTHUR ET FELICIE ítélet (EU:T:2005:420) sem. Ebben az ítéletben a Törvényszék egyáltalán nem azt állapította meg, hogy az „arthur" szóelem képezi a korábbi védjegy lajstromozott alakjának egyetlen megkülönböztető elemét. Az ütköző megjelölések összehasonlítása keretében a fenti 31. pontban hivatkozott ARTHUR ET FELICIE ítélet (EU:T:2005:420) alapját képező ügyben, pontosabban az említett ítélet 46. pontjában a Törvényszék, akárcsak a jelen ügyben (lásd: fenti 21. pont), mindössze e szóelem domináns jellegét és az ábrás elemek másodlagos jellegét állapította meg.

37 Végül ami a felperesnek a Cour d'appel de Paris 2005. május 11-i ítéletére, valamint a nemzeti bíróságok más határozataira való utalását illeti (lásd a fenti 31. pont), amelyekre a felperes az OHIM előtt is hivatkozott, azt kell megjegyezni, hogy ezen ítélet és ezek a határozatok nem alkalmasak a Törvényszék fenti 24. pontban említett következtetésének vitatására, hiszen ott a Törvényszék egyáltalán nem azt állapította meg, hogy a korábbi védjegy lajstromozott alakjának grafikus eleme elhanyagolható, és hogy az „arthur" szóelemmel együtt ne járulna hozzá e védjegy megkülönböztető képességéhez. Épp ellenkezőleg, e pontban e grafikus elemet, amelynek kézzel írott aláírás formája van, „sajátosnak" minősítette. Így a Cour d'appel de Paris, a fent hivatkozott ügyben hozott ítéletében többek között úgy írta le a korábbi védjegy lajstromozott alakját, mint amelyet „egy emelkedő vonalú,

kézírást imitáló aláírás formájú, sajátos írásmóddal, az A betű alatt elhelyezett ponttal jelentettek be". Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi védjegyrendszer önálló rendszer, és a fellebbezési tanácsok határozatait kizárólag a 207/2009 rendelet alapján kell értékelni, ily módon az OHIM-ot vagy kereset esetében a Törvényszéket semmi sem kötelezi arra, hogy ugyanarra az eredményre jusson, mint hasonló ügyben a nemzeti hatóságok vagy nemzeti bíróságok (lásd ebben az értelemben: 2006. január 12-i Deutsche SiSi Werke kontra OHIM ítélet, C-173/04 P, EBHT, EU:C:2006:20, 49. pont; 2014. január 23-i Coppenrath Verlag kontra OHIM – Sembella [Rebella] ítélet, T-551/12, EU:T:2014:30, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A fenti 33–37. pontban szereplő megfontolások alapján, anélkül hogy a felperes azon állításának megalapozottságáról, miszerint a korábbi védjegy lajstromozott alakjának megkülönböztető képessége elemzésének ugyanannak kellene lennie, mint a 207/209 rendelet 8. és 15. cikke keretében (lásd: fenti 32. pont), dönteni kellene, a felperes azon érvelésének premisszáját, miszerint a korábbi védjegy lajstromozott alakjának egyetlen megkülönböztető és domináns elemét az „arthur" szóelem képezte, el kell vetni. Következésképpen a felperes érvelésének többi részét, amely e téves premisszán alapul (lásd: fenti 30. pont), szintén el kell vetni.

39 Harmadszor, a felperes azon érvének, miszerint a megtámadott határozatban elfogadott megoldás ellentétes az OHIM második fellebbezési tanácsának 2013. október 4-i határozatában (R 737/2013-2. sz. ügy) elfogadott megoldással, nem lehet helyt adni. Elegendő megállapítani, hogy az a tényállásbeli háttér, amelybe e két határozat illeszkedik, eltérő, hiszen a korábbi védjegy lajstromozott alakjának és a használt megjelölésnek a formája közötti, a megtámadott határozatban meghatározott kapcsolat eltér az OHIM második fellebbezési tanácsának fent hivatkozott, 2013. október 4-i határozatában meghatározott kapcsolattól. Egyébként emlékeztetni kell arra, hogy az OHIM minden egyes ügyben az adott ügy körülményeitől függően köteles dönteni, és nem kötik őt a más ügyekben hozott korábbi határozatok. A fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét ugyanis kizárólag a 207/2009 rendelet alapján kell értékelni, és nem a korábbi döntéshozatali gyakorlata alapján. Ezenfelül, a jogszerűség vizsgálata keretében a Törvényszéket nem köti az OHIM döntéshozatali gyakorlata (lásd: PALMA MULATA ítélet, fenti 18. pont, EU:T:2014:119, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Az előbbi megfontolások alapján a 207/2009 rendelet 15. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított, hatályon kívül helyezés iránti jogalapot el kell utasítani. Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

41 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

42 Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az LTJ Diffusion-t kötelezi a költségek viselésére.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. december 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások